

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Δούναί καὶ λαβεῖν τοῦ θέρους. — Οἱ καρποὶ τοῦ φθινοπώρου καὶ οἱ καρποὶ τῆς πολιτικῆς. — Τὸ — καὶ τὰ νέα κόμματα. — Οἱ ὑπουργοὶ ἐπὶ τῶν ἐρεσιῶν. — Εἰς βασιλεὺς ἀμερίμνος. — Ἡ λεία καὶ ἡ κατὰληψις. — Λογοπαλινγὰ ἐφημεριδογράφων.

Ὁ ἥλιος καίει ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀγριωτάτων κινικῶν καυμάτων, οἱ κώωπερ δάκνουν λυσσωδῶς, οἱ πυρετοὶ κυριαρχοῦν, εἰς τὰ Ὀλύμπια διδάσκειται ὁ Μεγαῖδ Στρογγύωρ, τὰ ἐστιατόρια καὶ τὰ κφεναῖα ἀκόμη δὲν εἶνε πλήρη, ἡ στοὰ καὶ τὰ προαύλια τοῦ Πανεπιστημίου εἶνε ἔρημα, δὲν ἐξεδύθη ἀκόμη κανὼν Ἱμερολόγιον τοῦ 1887 καὶ ὅμως ὅλοι τολμῶσι νὰ λέγωσι καὶ νὰ γράφωσιν ὅτι παρῆλθε τὸ θέρος καὶ ὅτι εἰσῆλθοντες εἰς τὰ φθινόπωρον, "Ἄν ἂν βλέπωσιν εἰς τὴν κυριαλεξίαν τοῦ ἐνόμματος, ἴσως ἔχουσιν δίκαιον" αἱ ὁπώραι τῶ ὄντι καὶ σπανίζουσιν καὶ φθίνουσιν· οἱ βότρυες μὲ ράγας ρικνὰς ἀναρτῶνται ἤδη ἐπὶ σπυροστοιχιῶν, ὡς νὰ ὑπῆγοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ, ἡ ὡς πρῶτον σπάνιον ἐκτιθέμενον εἰς κοινὴν θέαν· ἐκ τοῦ σωρείτου τῶν πεπόνων καὶ τῶν ὑδροπεπόνων, ἀπομένουσιν ὀλίγοι μὲ φλοῖον ἀπεξηραμμένον· τὰ μελιστάγη σύκα ἀπώλεσαν τὸν χυμὸν των, τὰ ροδάκινα ἔγειναι καχεκτικά, τ' ἄλλα δυσεύρετα. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἔχομεν θέρος ἀκόμη μὲ μόνον τὸ παθητικὸν καὶ ἄνευ ἐνεργητικοῦ, μὲ μόνας τὰς ζημίαις, ἄνευ τῶν δώρων. Οἱ ἀναγκῶσται θὰ μᾶς συγχωρήσωσι διότι προετῆξαμεν τὴν βραχεῖαν ταύτην μετεωρολογικὴν καὶ ὁπωρολογικὴν ἐπιθεώρησιν πρὶν ἐπιληφθῶμεν τοῦ κυρίου καὶ ἀπαραιτήτου καὶ ζωτικώτατου θέματος τῆς πολιτικῆς. Ἄλλως τε δὲν πιστεύομεν ν' ἀμφισβῆλλωσι καὶ αὐτοὶ ὅτι ὅσον γόνιμος καὶ μεγαλουργὸς καὶ ἂν εἶνε ἡ πολιτικὴ, ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀποφέρῃ καρποὺς πραγματικωτέρους καὶ εὐγευστοτέρους ἐκείνων, αὗς ἐν ἐπιθεωρήσει ἀνεφέρκαμεν.

Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως ἐρχόμεθα εἰς τὴν πολιτικὴν. Μάλιστα ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος καὶ ἀμέσως αὐτὴ ἤρχισε νὰ δεικνύῃ σημεῖα ζωῆς. Ἡ Πρωτὰ νεοαρχωμένη ἐπὶ μῆνας κρούει τὸν κώδωνα τῆς ἐξεγέρσεως, ἀφηγουμένη εἰς καθημερινὰ ἄρθρα τὴν αἰμνηστον ἱστορίαν τοῦ statu quo ante . . . Delyanni, ὅστις, ὡς λέγεται, προκαλεῖται διὰ σφοδρότατον ἐν τῇ Βουλῇ ἀγῶνα. Ἐν τούτῳ ἤρχισε καὶ ἡ πυργοποιία τῶν κομματίων, λέγουσι δὲ οἱ μεμνημένοι ὅτι ἐσχηματίσθησαν ἤδη, ἢ εἶνε ἐν τῷ σχηματίζεσθαι τρία ἢ τέσσαρα νέα κόμματα, τῶν ὁποίων τὴν ἀνάγκην ἐπιστηντῶς ἡσθάνθη ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ ἐλέους εἰς πάντα ἀποστάτην, εἰς πάντα ῥίψασπιν, εἰς πάντα συνωμότην. Ὁ κ. Σωτηρόπουλος, φρονῶν ὅτι ἐν τῇ Βουλῇ ὑπάρχει πολλὴ ὑπεραιμία, ἀπεφάσισε φρονίμως νὰ σχηματίσῃ ἐν κόμμα ἀναιμικόν, ἱκτερικόν, σχεδὸν πρὸς ἀντίρροπον. Λέγονται καὶ ἄλλαι συμμαχίαι καὶ ἄλλαι ἐπιμιξίαι, καὶ ἄλλα σχίσματα· λέγεται ὅτι θὰ προκύψωσι φρικτὰ φαντάσματα φόρων, ὅτι θὰ παρουσιασθῇ προϋπολογισμὸς ἐξωγαγόμενος ὡς γαστήρ Στεφανίδου ὑδρωπικοῦ. Κυφοφοῦνται ἐν γένει πράγματα φοβερά καὶ ἡ μέλλουσα τῆς Βουλῆς περίοδος προετοιμαζομένη θεάματα, ὧν ἀπέναντι ἴσως θὰ ὠχριάσῃ ἡ περισυνή ἐποποιία.

Τὸ ἔδαφος δὲ διὰ τὴν τοιαύτην ἀναστάτωση εἶνε πολὺ κατάλληλον. Ἡ γῆ δὲν ἐννοεῖ νὰ πύσῃ τὸν νευρικὸν κλονισμόν της καὶ σείεται ἐπικινδύνως τῶρα ἐδῶ τῶρα ἐκεῖ. Δύο τῶν ὑπουργῶν περιοδεύουσιν εἰς τὰς παρούσας ἐπαρχίας, παρὰδύως δὲ καὶ αὐτοὶ, ὡς διὰ τῶν τηλεγρα-

φημάτων τῶν κατέστησαν γνωστὸν εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὸ κοινόν, εὖρον πράγματι ἐκεῖ ἐρείπει! Τί περίεργον θὰ ἦτο ἂν δὲν εὕρισκον καθόλου ἐρείπει καὶ ἂν αἱ καταρρεῦσασαι οἰκίαι ἀνφωδουμῶντο μόναι των καὶ ἀνηγείροντο καινουργεῖς καὶ καθάραι πρὸς ὑπεδοχὴν τῶν δύο ὑπουργῶν τοῦ Κράτους! Ἡ κυβέρνησις, ὡς φαίνεται, οὐδὲν εἶχε πιστεύσῃ ἐκ τῶν λεχθέντων καὶ γραφέντων περὶ τῶν καταστροφῶν καὶ ἐπεμψεν ἐπίτηδες δύο τῶν ὑπουργῶν της διὰ νὰ βεβαιωθῶσιν ὀφθαλμοφανῶς· ἀλλ' ὡς παρετήρησε κάποιος κακεντρεχὴς, ἔπρεπε πρὸς τοῦτο νὰ ἐκλέξῃ δύο τῶν μελῶν της ἔχοντα περισσοτέρως καὶ κατακληλατέρας πρὸς τοιαύτην ἀποστολὴν τὰς δυνάμεις της ἐράσεως.

Καὶ τὰ ἐξωτερικὰ παρουσιάζουσιν περίεργους φάσεις. Συνέβη μία ἐπανάστασις στρατιωτικὴ ἐν Ἰσπανίᾳ, πρῶτον συνήθεε, ὡς νὰ ἐλέγομεν ἐπιστρατεῖα ἐν Ἑλλάδι ἡ ὑπουργικὴ κρίσις ἐν Τουρκίᾳ, ἥτις ὅμως κατεστάλη. Τὸ σπουδαιότατον τοῦτο γεγονός ἐν τούτοις δὲν περιῆλθεν ἀκόμη εἰς γνῶσιν τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος τῆς χώρας ἐκείνης, τῆς Αὐτοῦ Καθολικῆς Μεγαλειότητος ὅστις θὰ βραδύνῃ πολὺ νὰ τὸ μάθῃ διὰ τὴν ἀπλούστατον λόγον ὅτι γεννηθεὶς πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν δὲν ἔχει ἀκόμη τὸ χάρισμα τῆς ἀντιλήψεως καὶ τοῦ λόγου. Εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην, ἡ Ἀγγλία περιπλέει τὸ Αἰγαῖον ζητοῦσα λείαν μὲ τοὺς συνήθεε αὐτῆς διπλωματικούς εὐρημισμοὺς προβάλλουσα τὴν ἀφορμὴν τοῦ ἐπισημοῦ, καὶ θὰ καταρθώσῃ ἀφρεύτως νὰ εὕρῃ τὴν λείαν θάσσαν . . . ἢ βραδίον. Καὶ ἡ Βουλγαρία φοβουμένη τὴν ρωσικὴν κατὰληψιν προσκλεῖ τὸν Σουλτάνον νὰ τὴν καταλάβῃ. Ἀλλ' ὁ Παδισάχ ἴσως σκέπτεται ὅτι ὅπως ἔχουσι τὰ πράγματα, καὶ ἂν καταλάβῃ τὴν πρῶτην ἀπυστάτιδα ἐπαρχίαν του καὶ ἂν δὲν τὴν καταλάβῃ, δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν γραφεῖον ἐφημερίδος.

— Καὶ αὐτὸς εἶνε συνεργάτης σας; λέγει μειδιῶν εἰς τῶν ἐπισκεπτῶν θωπεύων τὴν ἐπὶ τοῦ θρανίου νωχελῶς ἐξηπλωμένην γαλῆν τοῦ γραφεῖου.

— Ὁχι, ἀπαντᾷ σοβαρῶς εἰς τῶν συντακτῶν, εἶνε συνεργ . . . γὰρ ρας!

Ἡ Ζῆς

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μ' ἀρέσει ἡ χιονόλευκη τῆς Ἀφροδίτης πλάτη
σὲ λαξευμένο τεχνικὰ μαρμάρينو κομμάτι.
Θαρρῶ σιμὰ της μὲ τραβᾷ, σὰν νᾶν' ἀπὸ μαγνήτη,
καὶ λησμοῦ το μάρμαρο, ξεχνῶ καὶ τὸν τεχνίτη...
Μὰ σὰν τὴν εἶδα ὁλόθυμνη καὶ ὠρεατὴ ἀκόμα,
θαῦμα πῶς δὲν μαρμάρωσε καὶ τὸ δικό μου σῶμα.

Ἡ Φωνή

